

PSANÍČKO O ZATMĚNÍ

Je středa jedenáctýho srpna, svátek má Zuzana a za pár hodin vyrazíš s kamarádem na jih.

Je jedenáctýho srpna, za pár hodin zmizí Slunce a ty v tý tmě pojedíš na Krávovnu. Chceš si tam ještě užít pár dní, než se to zase všechno zbourá. Bude zatmění Slunce, lidi šílej, ale moc toho asi neuvidí, je oblačno. Tebe to nijak zvlášť nevzrušuje, i když jsi taky trochu zvědavěj. Nevíš, co to s tebou udělá, nevíš, co s tebou udělá Krávovna s bandou dospěláků, který neznáš, možná jsi je tam ani neměl pouštět. Před týdnem jsi ještě byl na táboře, je to divný, neměl jsi ty tři neděle pocit žádné výjimečnosti jako loni, ale přesto je ti už čtvrtý den blbě. Kolem je ticho, nikdo se na nic neptá, nikdo se ti nevěší na krk. To ale asi není to hlavní, máš pocit, že jste něco nezvládli, že jste si tam taky prožili svoje zatmění, zatmění myslí, duše a srdce. Je ti to líto. Je ti líto, že lidi, o kterých sis myslel, že si rozumí a který máš všechny moc rád, o sobě najednou mluví tak ošklivě, používají slova, z kterých je ti smutno, nemluví pravdu a jeden před druhým utíkají. Přál by sis vrátit čas až tam, kde bylo všechno v pohodě, nejde to, srdci neporučíš a když se k tomu ještě přidá to zatmění myslí, je zle... Najednou nejste pohromadě a spolu, ale každé jinde, obrazně i doslova, jako byste si nechtěli nic říct. A ty nevíš proč a mrzí tě to. Nevíš, proč vás půlka sedí u ohně a druhá v kuchyni, proč se k sobě otáčíte zády.

Všichni si občas to svoje zatmění myslí prožijete. Zatmění Slunce prožijete dnes poprvé a naposled v životě. Tma bude trvat pár minut, Slunce se zase objeví, konec světa nebude. Snad to bude s tím zatměním duše, myslí a srdce stejné, jinak by snad ani nemělo cenu snažit se být dál pohromadě. A to by byla škoda, nechtěl bys ztratit nikoho z těch, co jsou kolem tebe.

Je dvanáctýho srpna, svátek má Klára a všechno je jinak. Žáby, hadi ani mloci z nebe nepadali, dokonce nebyla ani pořádná tma. Pro kamaráda, co jsi s ním touhle dobou měl být daleko od Kladna, se ale čas na chvíli zastavil. Před sebou máš ještě nenapsanou kondolenci, umřel mu táta. A tak sedíš doma a dál přemýšlíš o těch zatměních. Vedle tý hrůzy vypadají najednou bezvýznamná a malicherná, ale přesto nebo snad právě proto - lidičky, buďte na sebe hodný, neubližujte si a mějte se všichni rádi.

Domovenka na rukávě i Krávovna za to totiž stojí!

srpen 1999 Wimpy